

BÁNYAI TAMÁS

csikánó

Mercafor
Stúdió

regény

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Szerkesztő: dr. Pétery Kristóf
Műszaki szerkesztés, tipográfia: dr. Pétery Kristóf

ISBN: 978-963-606-677-2

© Bányai Tamás, 2008
© Mercator Stúdió, 2008

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.
www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu
T/F: 06-26-301-549
06-30-30-59-489

Bányai Tamás
Csikánó

A falióra mutatója gyorsabban ugrott percről percre, mint ahogy az előtte állók sora fogyatkozott. A másik sor, az amerikai útlevelel rendelkezők oszlopa, egyre rövidebb lett. Bellai Magda irigyelte az amerikaiakat, amiért azoknak minden teketória nélkül ellenőrizték okmányaikat.

Jó tíz méterrel előtte, egy üvegkalitkában ülő megtermett fekete tisztviselő tüzetesen átvizsgált mindent, amit benyújtottak neki. Bizalmatlanul méregette az eléje kerülőket, mintha minden egyes idelátogató potenciális fenyegetést jelentene az Egyesült Államokra, s ő lenne egyedül hivatott e hatalmas országot védelmezni.

Amikor Magda látta, hogy félreállít egy fiatalembert, akit sötétszürke egyenruhás vámtiszt kísért el, összeszorult a gyomra, kiszáradt a szája. Úgy érezte, nyelni sem tud. Sóvárgó pillantást vetett a közelében álló ivókútra, de nem mert kilépni a sorból.

Mégis igazuk volt! – gondolt rémülten az otthon hallott szóbeszédre. Sok embert visszaküldenek a repülőtérről, egy lépést sem tehetnek az országba. Amikor ezt az előző nap folytatott telefonbeszélgetés során megemlítette nagybátyjának, az csak fölényesen nevetett. Hallottam én is, mondta a nagybácsi, de neked nincs mitől tartani. Sok kétes alak jön ide, linkek, szélhámósok, kalandorok, azokat visszaküldik. Nagyon helyes, küldjék is. Te azonban egy tisztességes családhoz jössz, tisztességes szándékkal.

Na igen, gondolta, tisztességes szándékkal, dolgozni. Engedély nélkül. Ismerte magát, tudta, a legártatlanabb hazugságra is fülig pirul, homlokára kirajzolódik minden titkos gondolata.

Már csak ketten álltak előtte, egy fekete kendőbe bugyolált nő, akit a kinézete után arabnak vélt, és egy idősebb úr, aki egykedvűen várt a sorára. Magda előhalászta útlevelet vállán lógó retiküljének oldalzsebéből, közben kitapogatta nagybátyja névjegykártyáját. Az többet érhet minden úti okmánynál.

Újabb félelme támadt. A másik sor teljesen elapadt, az útlevel vizsgálaton átesett utasok sietve igyekeztek a poggyászkiaadóba. A fekete ellenőr még mindig az arab nőt faggatta. A faliórára tekintve nyugtalanul tapasztalta, alig két órája van a csatlakozást elérni. Ha ilyen lassan haladnak, lekési a repülőgépet. A rendelkezésére álló rövid idő alatt nem fogja megtalálni azt a kaput, ahonnan a Greensboróba tartó repülőgép indul. Emlékezett rá, hogy három évvel korábban, amikor az anyjával jött ide látogatóba, milyen féltelmetesen nagynak látta az atlantai repülőteret. És mindig akkor téved el az ember, amikor a legjobban siet.

Nyugodtabb lett, amikor a fekete fejkendős nőt minden baj nélkül tovább engedték. Annyiszor hallotta már, a szeptember 11-i terrortámadás óta az amerikai hatóságok sokkal alaposabban és jóval nagyobb gyanakvással kezelik az arabokat. Ha ennek a nőnek nem volt semmi gondja, akkor talán...

A tisztviselő gyorsan végzett az idős úrral.

Rá került a sor. Lábával maga előtt tuszkolva kézitáskáját a földre, odalépett az üvegkalitka ablakához. Remegett a keze, amikor benyújtotta útlevelet. Leszegte fejét, nem mert az ember szemébe nézni. A fekete férfi lassan lapozgatta az útlevelet, minden egyes bejegyzést gondosan végigolvasott.

– Hogy hívják? – kérdezte angolul az útlevél utolsó lapjához érve. Mély hangja közömbös, hivatalos dörmögés volt.

– Bellai Magda – válaszolta, s feltekintve látta, hogy az többször is egyeztetni magában valódi arcmását az útlevelképpel. Ösztönösen felemelte kezét, igazított kicsit a haján. Az útiokmányt öt évvel ezelőtt váltotta ki, azóta levágatta haját, mégis felismerhető. A fényképen csak nem fog fennakadni ez a fekete!

– Utazásának célja? – hallotta a mély hangot.

– Látogatás.

– Hat hónapra? Nem lesz ez egy kicsit hosszú?

Bellai Magda már az első látogatás előtt, több mint három éve kezdett otthon angolt tanulni. Gyorsan haladt a tanulásban, úgy vélte, eddig szerzett tudásával könnyen elboldogul. A fekete tisztviselő hanglejtése azonban nem volt az angoltanárhoz hasonlítható. Elnyelte a szavak végét, amit mondott, csak egy érthetetlen brummogás volt. Mintha nem is angolul beszélne. Nehezen értette meg a kérdést. Csak egy szót préselt ki magából.

– Nem.

– Járt már az Egyesült Államokban?

Remegés szaladt végig egész testén.

– Igen – válaszolta, az útlevelebe három éve bepecsételt vízum ékes bizonyítéka ellenére is határozatlanul.

– Kihez megy?

– A nagybátyámhoz.

– Hol lakik a nagybátyja?

– Winston-Salemben.

– Winston-Salemben? – Hirtelen köpte ki a szavakat. – Merre Winston-Salemben? – kérdezte, mint aki töviről hegyire ismeri a várost.

Magda jól emlékezett még a városra, nagybátyja házára is, de nem tudta megmagyarázni merre és hol van. Az angol sem jött úgy a szájára, ahogy szeretete volna. Elővette a névjegykártyát, benyújtotta a kis ablakon. A tisztviselő hosszasan, figyelmesen tanulmányozta, mintha valami titkot keresne a név meg a cím mögött.

- Eugen Sarosi - mormogta maga elé. Felnézett. - Régóta ismeri?
- A nagybátyám.
- Ezt bárki mondhatja.

A tisztviselő jelzett valamit egy közelben álló fiatal nőnek, aki azonnal odalépett az üvegkalitkához. Feszesen állt rajta a frissen vasalt szürke egyenruha. Gondosan kikészített arca, fényesre lakkozott barna haja azt a benyomást keltette Magdában, mintha hivatalos fogadásra készülne, rögtön munka végeztével. A nő néhány szót váltott az emberrel, majd kezébe vette az útlevelét, s intett neki, hogy kövesse.

Összeszorult a gyomra. Rosszat sejtett. A következő géppel mehet vissza Magyarországra. Holnap este már újra a saját ágyában alszik. Nem bánta volna, ha most itt van az az ágy.

Erősen kivilágított, jellegtelen folyosóra fordultak. A folyosó bal oldalán üveglakok sorakoztak, mindegyik mögött egy iroda. A második ablakon bepillantva meglátta a fiatalembert, akit alig tíz perce kísérték ide. Egy vámtisztrel szemben ült, lehorgaszott fejjel. Most alacsonyabbnak látszott, jóval idősebbnek. Háta meggörnyedt, hosszú, csapzott haja a szemébe lógott. Rokonszenvet érzett az ismeretlen iránt, legszívesebben beszaladt volna az irodába, segítségére lenni a megnyagगतott embernek. Viszonzásképpen talán ő is élvezhetné valaki támogatását.

A szőke, lakkozott hajú nő megkerülte íróasztalát, leült, s csak azután mutatott a másik székre.

Magda a szék peremére ült, alig észrevehetően az előtte álló íróasztalra támaszkodva. Kézibőröndjét szorosán maga mellé húzta, ölébe vette retiküljét, kéznél legyen, bármit kérnek tőle.

Az irodában hideg volt, a légkondicionáló éppen ráfújta a levegőt. Megborzongott.

- Szóval a nagybácsihoz jöttünk.

A többes szám hallatán az volt az érzése, kételkednek benne, gúnyt akarnak üzni vele. Fejének biccentésével adta meg az igenlő választ.

- És miért akarja látni a nagybácsit?
- A rokonom.

– Na persze, persze.

Nézte a nő komoly arcát. Vonásaiban megpróbált felfedezni valami reményt keltő szimpátiát. De a tisztviselőnő vastagon rúzsos szája, szőke hajával éles kontrasztban álló, feketére festett és hegyesre kihúzott szemöldöke, a vastagon krémezett arc most inkább egy érzéketlen bábra emlékeztette.

– Férjezett?

– Nem.

– Hány éves? – kérdezte a nő, miközben az útlevelét lapozgatta. – Harminckettő, ha jól látom. És még nincs férjnél? Elvált?

– Nem vagyok férjnél. És nem is váltam el.

– Vagy úgy? Tehát egyedülálló. És mivel foglalkozik?

– Egy irodában dolgozom.

– Értem. És fél évig nincs magára szükség?

Magda még mindig a nő szemébe nézett. Dacosan vágta vissza:

– De van.

– Mégis elengedték.

– Jól dolgozom, és igen... hozzájárultak.

– Vajon miért? – A kérdés csodálkozó volt inkább, mint gúnyos.

Erre jó választ kellett adni.

– Itt majd gyakorolhatom az angolt. Az a cég hasznára is válik.

A nő látszólagos egyetértéssel biccentett, kis mosoly jelent meg a lakkozott hajkarima alatt.

– Tudja, nagyon sok fiatal nő jön ide a világ minden tájáról. Hajadonok. És angolt akarnak gyakorolni. Közben másra is támad kedvük. Van lakása?

– Itt?

– Nem. Persze, hogy nem itt. Magyarországon.

– Nincs. – Rájött, hogy hibát követett el. Gyorsan hozzátette: – Azaz van.

A nő hangja erélyesebben csengett.

– Most van vagy nincs?

– Édesanyámmal lakom. Kettőnké a lakás.

– Mennyi pénz van magánál?

– Nem tudom pontosan. Talán száz dollár.

– Úgy gondolja, hogy száz dollár elég lesz egy fél évig?

– A nagybátyámtól mindent megkapok. – Rövid szünetet tartott, aztán még hozzáfűzte: – Jómódú emberek.

– Igen? – Úgy hangzott, mintha a gazdag Amerikát csak szegény emberek lakták. – És mivel foglalkozik a nagybátyja?

– Van egy étterme. – A bisztró jobban fedte a valóságot, az étterem viszont jobban illett a jómódhoz.

A nő kihúzta nagybátyja névjegykártyáját az útleveél alól. Magda teljesen elfeledkezett róla, holott nem akarta elveszíteni. Megkönynyebbült. Biztos volt az érkező segítségben.

A nő karórájára pillantott, majd az asztalon álló telefon után nyúlt. Hosszú, gyöngyház színű műkörmei voltak, azokkal kopogtatta a telefon gombjait.

– Missis Sarosi?

Magda fellelegzett. Helyzetét most már közel sem érezte reménytelennek.

– Jude Leonard vagyok, az atlantai emigrációs hivatalból.

A nő figyelmesen hallgatott, majd valamivel barátságosabb hangon folytatta:

– Nem, nem! Nincs semmi baj. Minden rendben van az ifjú hölgyel. Hamarosan utazik tovább. – Letette a telefonkagylót. Jókora pecsétet húzott elő az íróasztal fiókjából, valamit igazított rajta, aztán a pecsét tompán koppant az asztal lapján. Behajtott a pecséttel ellátott útlevelet, és átnyújtotta.

– További jó utazást!

Most először látta úgy, hogy a kozmetika emberi arcot takar. Felemelte kézibőröndjét, elindult kifelé, de két lépés után visszafordult.

– Bocsánat. A névjegykártya...

Nevetés volt a válasz.

– Óh, hát persze, a névjegy. Még szüksége lehet rá. Tudja, hogy merre kell menni a csomagkiadóba?

Magda csak bólintott.

Megérkezett Amerikába.

***

A Greensboróban leszálló repülőgépből a váróterembe kilépve megdöbbsent. Három évvel ezelőtt nagybátyja és felesége, Éva itt várták őket a beszállókapunál, már borulhattak is egymás nyakába. Most azonban a Delta légitársaság pultjánál álló utaskísérőn kívül nem látott senkit, aki az érkező utasokra várt volna. Az egy órás repülőútnak már a kezdetén elaludt, a stewardess ébresztette fel, s most az álmoságtól és a fáradságtól még mindig kábán, azt hitte rossz helyre került.

Mégsem lehetett tévedés, a repülőtér váróterme ismerős volt. Talán nem érkeztek meg időben, elnézték az órát, elakadtak egy forgalmi dugóban, késnek néhány percet, nyugtatta magát. Vagy talán már elmentek? Azt hitték lekéste a gépet?

Utolsónak szállt ki, a többi utas már messze a kijárat felé tartott. Elindult azok nyomában. A folyosón nem lehet eltévedni, útközben biztos találkoznak. Ahogy kiért a szárnyfolyosóról a főépületbe, azonnal meglátta erősen kopaszodó nagybátyját, meg a mellette toporgó feleségét.

– Már azt hittük lekésted a gépet – méltatlankodott Éva. – Hiszen már olyan régóta várunk.

– Én meg azt hittem, hogy ott fogtok várni a repülőgép ajtajában. Három éve...

Sárosi Jenő lemondóan legyintett.

– Azok az idők elmúltak, csillagom. A terrortámadás óta senki sem mehet ettől beljebb, hacsak nincs érvényes jegye. Hosszú ideig még parkolni sem lehetett a repülőtér előtt. Mintha az arabok pont erre fennék a fogukat. New Yorkban igen, ott megérteném. Na, gyere, biztos fáradt vagy, ne itt vesztegessük az időt. – Elvette Magdától a kézibőröndöt, és elindult a poggyászkiaadóba vezető mozgólépcső felé. A két nő követte.

– Jaj, olyan ideges lettem, amikor telefonáltak Atlantából – mondta Éva, s átkarolta Magdát, mintha védelmezni akarná, megóvni minden további atrocitástól. – Nem értem, miért kell akadékoskodni tisztességes emberekkel? Azokat, akik tényleg veszélyt jelentenének az országra, minden teketória nélkül beengedik. A mexikóiak úgy jönnek át a határon, mint az utca egyik oldaláról a másikra, onnan aztán terroristáknak is gyerekjáték bejutni ide. Inkább azt a határt őriznék jobban. Most, hogy késve jöttél, már azt hittük tovább kellemetlenkednek, ne adj isten, tényleg visszaküldenek.

Éva egészen belepirult a felháborodásba.

– Nem volt olyan nagy baj – nyugtatta Magda.

– Mondtam annak a nőnek, hogy ki vagy, s hogy veled nem lehet semmi probléma. Úgy hangzott, mintha nem akarná elhinni.

– Elhitte.

– Még jó! Jenő bátyádat nagyon feldúlta az eset. Mondta is, ha netán visszaküldenének, meg sem áll a szenátorig. Felháborító! Az adóba fizetett pénzt persze elfogadják. Mi az hogy! Próbáld csak ne befizetni!

Az autóban nem sokat beszélgettek. Az indulásnál még kérdezték Magdát az otthoniakról, de látva, hogy figyelme az ablakon kívülre irányul, nem erőltették. Lesz rá idő, ha hazaérnek.

Sötétedett már, a szürkületben csak elsuhanó házakat, bevásárló központok neonfényeit és fákat látott. Támpontot keresett, amiből megállapíthatná merre járnak, de egyetlen egyet sem talált. Csak a környék volt ismerős, úgy általában.

A halványkékre festett házat is csak akkor ismerte fel, amikor az autó megállt előtte. Tisztán emlékezett rá, most mégis jóval nagyobbak látszott, mint ahogy képzeletében létezett. A hall egymaga közel akkora volt, mint pesti lakásuk. Berendezése mindössze egy antik fiókos szekrény, meg a sarokban álló, indián motívumokkal díszített, karcsú virágváza. A bútorok hiánya a ténylegesnél is tágasabbá tette a helységet.

A nappali szobába érve azonnal belevetette magát az egyik öblös fotelbe, kinyújtotta lábait. Most érezte, hogy a hosszú, kimerítő utazás véget ért.

Jenő italt kevert a sarokba állított bárszekrénynél.

– Na, csillagom, isten hozott. Pihensz egy-két napot, hozzá szoksz az időeltelődáshoz, hét végén meg lehet, hogy lehajtunk az óceánhoz. Augusztus vége van, ha most nem megyünk, tavaszig már nemigen lesz értelme. – Kortyolt az italból, s félig komolyan, félig tréfálkozva folytatta: – Meg aztán, nem is vakációzni jöttél most, hanem dolgozni, pénzt keresni. Hétfőn már munkába is állhatsz.

Magda egyetértően helyeselt. A munka, a pénzkeresés lehetősége jobban vonzotta, mint a tengerparti napozás. Egy héttel kijöve tele előtt eltöltött négy napot a Balatonon, ennyi elég a nyári pihenésből.

– Tényleg! Még sohasem kérdeztem, dolgoztál már valaha is vendéglőben vagy eszpresszóban?

– Egyszer, nagyon rövid ideig, kávé meg süteményeket szolgáltam fel egy cukrászdában – mondta Magda enyhe riadalommal hangjában. Attól tartott, ez nem lesz elegendő képesítés. – Konyhában, úgy értem nagyüzemi konyhában még nem dolgoztam soha. Az igazat megvallva, azt sem tudom, hogy néz ki egy ilyen.

Sárosi Jenő hangosan felnevetett, a kezében tartott pohárból két csepp piros ital kilöttyent a drapp padlószőnyegre. Éva nem szólt, csak elhúzta száját.

– Ne butáskodj! Tudhatod, hogy nem üzemi konyha, voltál már a boltban. Még csak nem is egy igazi étterem konyhája. Nem folyik

ott nagy sütés-főzés. Hamburgert készítenek, szendvicseket meg hasonló gyors ételeket.

– Még jó! – szolt közbe Éva. – Már csak egy nagy étteremmel járó fejfájás hiányozna. Nekem már ebből is elegendem van, mint sok minden másból.

– Most panaszkodsz, drágám? Amikor még csak ketten csináltuk, dolgoztunk éjjel nappal, nem volt egy szavad sem.

– Most sem lenne, csak már sok mindenbe belefáradtam.

– Neked nem is kell csinálnod ott semmit. Törődj te csak a házimunkával.

– Ezen most ne veszekedjünk – mondta Éva.

Magda nézte az asszonyt, és nem tudta eldönteni, saját fáradsága okozza, vagy tényleg sokat öregedett mióta utoljára látta. Arca megviseltnek látszott, szemei körül karikák, mintha legalábbis ő mögötte állna egy hosszú, fárasztó utazás.

– Inkább helyezzük nyugovóra ezt a lányt – mondta Éva. – Úgy látom leragadnak a szemei. Rengeteg időnk lesz még beszélgetni.

Magda ugyanazt a szobát kapta fenn az emeleten, mint három évvel ezelőtt. A szobában nem változott semmi. Az ágy, mellette a két kis szekrény az éjjeli lámpákkal, a komód, a gardrób szekrény, mintha csak tegnap lépett volna ki innen. Valami mégis hiányzott. Vetkőzés közben azon töprengett, minek a hiányát érzi? Kint, a folyosóról nyíló fürdőszobában jött rá.

Az édesanyja!

Az ő társaságában barátságosabb, otthonosabb volt ez a ház! Most, az ismerős környezet ellenére is, idegennek talált mindent.

Fáradt volt, lefekvés után mégis nehezen aludt el. Éva szavai jártak a fejében. *Elege van már az biztróból.* Mi a szándéka? Arra akarja rávenni nagybátyját, hogy adják el? Hiszen csak most érkezett meg, még el sem kezdett dolgozni, és máris veszélyben forog a jövője?

Látta magát tanácstalanul állva az utcán egy bezárt üzlet előtt. Zuhogott az eső, és senki nem volt a közelében

Aztán mély álomba zuhant.

***

A meteorológusok borús, esős időt jeleztek, a tengerparti kirándulásból nem lett semmi.

– Nem baj – mondta Sárosi Jenő szombat délben –, ha csak borús és nem fog esni, grillezünk kint a teraszon. Ha meg esik...

Magda már kipakolt bőröndjeiből, elrendezte ruháit a szekrényben, más dolga nem lévén, elfoglaltság után nézett. Felmerült benne a tévé nézés gondolata, de nem akart félrevonulni, annyira még nem érezte otthonosan magát, hogy elkülönülve saját kedvtelésének éljen.

Szobájának ablaka a hátsó teraszra nézett. A füves kert végében vastag derekú, lombos tölgyfák zárták le a házhoz tartozó telket, a mögöttük álló családi házat ilyenkor nyáron nem is lehetett látni. A pázsitnak mintegy két méter széles része, közvetlenül a terasz kőpárkánya mellett, virágágyásnak adott helyet. Sárosi ott gyomlált, kis kapával lazította a virágok körüli földet. Pár perce még szemerkélt az eső, és Sárosi barnára sült kopasz fején víz – vagy lehet, izzadság – cseppek csillogtak. Kimért, lassú mozdulatokkal hajlongott, mégis olyan ember benyomását keltette, aki megszokta a munkát. Koráról csak maradék hajának füle felett húzódó őszes sávja és domborodó pocakja árulkodott. Szemmel láthatólag élvezte a kertészkedést.

Magdának kedve támadt lemenni a kertbe és segíteni, de gyorsan meggondolta magát. Tősgyökeres városi lány lévén nem tudta megkülönböztetni a hasznos zöldtet a gyomtól, anyja gondozta még azt a pár cserepes virágot is, ami otthon lakásukat díszítette. Szégyellt volna hasztalanul téblábolni nagybátyja körül. Inkább a konyhába ment.

Éva a mosogatógépből rakta helyére a tiszta edényeket, tányérokat. A vízcsapot és a mosogatógépet magába foglaló konyhai pult fölött széles, kétszárnyas ablak nyílt a kertre. Innen jól lehetett látni Sárosi tevékenységét.

Magda jöttére félig magának, félig Magdának jegyezte meg:

– Nem értem, miért nem fogad fel kertészt? Azt hiszi még mindig mai gyerek. Aztán, ha megint meghúzza a derekát, járhat hónapokon keresztül a kiopraktorhoz.

– Egy kis kertészkedéstől még nem lesz semmi baja.

Éva felhúzta szemöldökét, feddően nézett a lányra.

– A fenét nem! Szerencsére, a másik házat Manyóra bízta. Még így is többet jár oda a kelleténél.

Tudta, hogy nagybátyjáéknak a bisztró mellett van egy nyolclakásos bérházuk is. De Manyórol még sohasem hallott.

– Ki az a Manyó?

– Manuel. Csak Jenő bátyád elnevezte Manyónak. Egy csikánó. Ő tartja rendben a bérházat. Hál' istennek! Bár még így is van vele éppen elég fejfájás. Még jó, hogy Manyó ért a csikánók nyelvén.

– Mi az a csikánó?

– Ah, ja persze! Honnan is tudnád? A mexikóiakat nevezik csikánóknak. Van belőlük annyi, mint a nyűg.

Éva egy lendülettel széttárta húsos karjait, jelezni, amerre a szem ellát, mindenütt csikánókba ütközik az ember.

– Lassan már több lesz belőlük, mint a feketékből.

– És ez baj? – Magdának sohasem volt különösebb gondja az emberekkel, teljesen mindegy volt neki, hogy valaki fekete, kínai vagy hottentotta. Volt azért benne is némi előítélet a cigányokkal szemben, de ez inkább hallomásból, másoktól ragadt rá, nem sajátmaga formálta. Cigányokkal sem volt dolga soha.

– Baaaaj? – Az asszony megrökönyödött. Hihetetlen, hogy akad ember széles e világon, aki nem tudja mennyi rossznak, bajnak okozói a csikánók. – Rosszabbak a feketéknél. Koszosak, a legtöbbjük doppozik...

– Mi az a doppel?

– Kábítószer. Azon élnek. Meg ők is csempézik be, ide az országba. Legtöbbjük illegális, még angolul sem hajlandó megtanulni. Ez a hülye nép meg nem tesz ellene semmit. A végén még nekünk kell majd spanyolul is megtanulni.

– Hát – mondta Magda bizonytalanul –, nem olyan nagy baj az, ha az ember egy másik nyelven is beszél.

– Mi az, hogy nem baj? – Éva teljesen kikelt magából. Idegesen cigarettára gyújtott, még a szagelszívót is elfelejtette bekapcsolni, holott mióta Sárosi Jenő négy éve leszokott a dohányzásról, egyezmény volt közöttük, a ház falain belül Éva csak a konyhában cigarettázik, ott is csak akkor, ha bekapcsolja a szagelszívót. Erre még Magda is emlékezett, kínosan ügyelt is betartani a ház eme íratlan törvényét.

– Amikor mi idejöttünk, ki a fene tanult meg magyarul a mi kedvünkért? Senki. Ha mi nagy kínkeservesen megtanultuk ezt a nyelvet, saját boldogulásunk érdekében, akkor ők is méltóztathatnának venni a fáradságot. Csakhogy ők már nagyon nagy urak itt. Még papírok nélkül is.

Magda is rágyújtott. Ő már – kettejük érdekében is – bekapcsolta a szagelszívót a tűzhely felett. Nézte, ahogy Éva cigarettájának füstje bodrozott a mennyezet felé. Az elszívónak nem sok hasznát

vették. Több értelme lenne az ablakot kinyitni, gondolta, de akkor meg a klímaberendezés működne hiába. Fél pillantást vetve az ablak felé, csalódottan tapasztalta, hogy odakint eleredt az eső. Nagybátyja is eltűnt a kertből. A grillezésből sem lesz már semmi, pedig szívesebben ült volna kint a teraszon a kerti asztal mellett, mint bent a hűvös házban.

Éva folytatta:

– Mert papírja egyiknek sincs. Adót sem fizetnek, ennek ellenére természetesnek veszik az ingyenes orvosi ellátást, még segélyeket kérni is van pofájuk. Gazdag ország, telik rá. A tisztességes emberek meg fizessenek. Legalább élnének normális, becsületes életet! Azt nem! Ha nincs munkájuk lopnak, betörnek, csak hogy legyen pénzük doppra.

– Már megint a csikánókat szapulod? – Észre sem vették, Sárosi ott állt a konyhaajtóban. Csapzott volt, trikója, rövidnadrágja átnedvesedett, látszott rajta, bármit csinált is, nem fejezte be amikor eleredt az eső.

– Legalább öltöztél volna át a garázsban – zsörtölődött Éva. Félig szívott, immár második cigarettáját elnyomta a hamutartóban. – Csöpög rólad a víz. Én meg töröljem fel utánad a konyhát.

– Megyek már – csitítgatta Sárosi Jenő az asszonyt. – Csak azt akartam mondani, rád hárul a sütés főzés. Úgy csináld, hogy vendégünk lesz este. A Johnny gyerek.

– Ő hívott?

– Nem. Én hívtam át.

– Gondolhattam volna – sóhajtott fel Éva.

A nagybácsi kifordult a konyhából. Éva elhallgatott. Nem folytatta a csikánókról kezdett eszmefuttatását. Edényeket kotort elő tessék-lássék lassúsággal, majd kinyitotta a hűtő ajtaját, aztán csak állt a hűtő előtt, mint aki nem tudja eldönteni mire van szüksége. Magdának feltűnt, ahogy Éva nézett a férje után. Egyszerre volt ebben a nézésben szemrehányás, fájdalom és elégedetlenség. Szerette volna tudni, vajon csak azért, mert rámaradt a vacsora elkészítése, vagy más oka is van rá. Netán a váratlan vendég érkezésének híre keserítette el?

– Johnny gyerek? – kérdezte.

Éva nem válaszolt azonnal. Kiemelt egy tálca húst a hűtőből, letette a konyhapultra. Szembefordult Magdával, megint rágyújtott egy cigarettára.

– Igen, hiszen tudod. Meséltünk róla sokat. Az apja jó barátunk volt. Rengeteget segített nekünk annak idején. Mióta meghalt, mi pátyolgatjuk a fiát – mondta Éva. Megszívta cigarettáját és gyorsan hozzáfűzte: – Na, nem mintha sokat kellene pátyolgatni. Ügyes gyerekek és jól megy az ingatlan üzlete. Rendes fiú, tulajdonképpen szeretem, de...

– De mégse szereted. Ezt akartad mondani?

Éva elgondolkodott. Tényleg ezt akarta mondani?

– Nem, ezt nem mondhatnám. Csak néha olyan érzésem van, hogy sumákol. Valamit takargat, mégpedig Jenővel együtt. Tőle vettük, illetve ő szerezte nekünk a bérházat, s azóta egyre többet van a nagybátyáddal. Jenővel csináltak már néhány közös üzletet, ami hozott is pénzt a házhoz. Ezzel nem is lehetne semmi bajom. De valami mégis... – eloltotta félig szívott cigarettáját. Aztán határozottan kijelentette: – Persze lehet, hogy csak képzelődöm.

Megfordult, s mint aki már túl sok időt pocskolt el, sietős mozdulatokkal látott a vacsora elkészítéséhez.

Magda is felállt a konyhaasztal mellől, nem akart tétlenül ücsörögni. Ahogy odalépett a tűzhely mellé, szeme megakadt a konyhaszekrény fűszeres rekeszén. A fehér porcelán tégelyekre ciánkék betűkkel, magyarul voltak felfestve a fűszerek nevei. Egyet kivéve. Az az egy műanyagból készült, sárgásbarna színben és ormótlanul nyomtatták rá: *cumin*. Az eredeti, köménymagot tartalmazó porcelán összetörhetett valamikor, kirívó pótlás volt az amit a helyére tettek. Helyrehozhatatlan repedés a sorban.

***

Johnny Saunders harminc év körüli, testes, lomha mozgású fiatalember volt, aki minden ok nélkül és szinte állandóan vigyorgott. Két első foga, mintha ki akarna ugrani szájából. Úgy rontott be a házba, mint aki hazajön, s Magda majdnem félve húzódott el tőle, amikor Éva után őt is átölelte esetlen karjaival. Mint egy régi ismerős, még bemutatkozni is elfelejtett. Dobozból nyakalta a sört, és be nem állt a szája.

– Tudod, Eugen – mondta két falat között – itt volna az ideje eladni azt a házat, még mielőtt tönkremegy, s túl sokba kerül a rendbehozatala.

Éva tett még egy szelet húst a tányérjára, közben lelkesen helyeselt.

– Régen el kellett volna adni. Még a késelés előtt.

Johnny csámcsogott, s Magda bármennyire visszataszítónak találta is ezt, csak csendesen mosolygott. A két lófogtól nem tudja becsukni a száját, vagy az anyja sohasem tanította meg az illedelmes táplálkozásra.

Magda szótlánul hallgatta őket, ha maga a téma nem is, de Johnny szórakoztatta.

– A bizstrót ki lehet adni bérbe – folytatta Johnny. – Úgy, ahogy van. Egy megszabott összegért, amelyet minden hónapban kifizetnek, aztán a bérlő csináljon, amit akar. Legyen az árubeszerzés, az üzletmenet, az adózás, egy szóval minden az ő dolga.

Sárosi Jenő elgondolkodott, majd, mint aki nem tud dűlőre jutni gondolataival, tétován mondta:

– Erre már gondoltam én is, sőt... – félbehagyta mondandóját, szeme felcsillant, mint akinek nagyon jó ötlet jutott eszébe. Magdára nézett, aki felhúzta szemöldökét, még a vállát is megrántotta egy kicsit. Ha tőlem vársz választ vagy tanácsot, mondta ez a mozdulat, akkor rossz helyen kereskedsz. Nem értette miért néz rá úgy a nagybátyja.

Johnny meg is kérdezte:

– Sőt, mi?

– Nekem is kell valamit csinálni – mondta Sárosi tétován elrészelve.

– Nem féltetek téged Eugen. Kibővíthetjük azt, amit már eddig is csináltunk. A befektetés, az ügyletek lebonyolítása is munka, de nem fizikai, nem megerőltető. Csak az eszedet meg a tapasztalatodat kell felhasználni, és neked van mind a kettő.

A két férfi felállt, megköszönték a vacsorát, átmentek a nappaliba. Magda segített Évának letakarítani az ebédlőasztalt. Amikor végeztek, még rágyújtottak egy cigarettára a konyhában.

– Okos gyerek ez a Johnny – mondta Éva és letelepedett a konyhaasztal mellé. – Sok pénzt csinált már ingatlanokból. És igaza van. Az ingatlanokkal sokat lehet keresni.

Magdát nem érdekelték az ingatlanok, figyelmet imitálva hallgatta az asszonyt.

Szemei végigfutottak Éván.

Nem is öregség az, ami látszik rajta, gondolta Magda, sokkal inkább szembetűnő, hogy elhanyagolja magát. Emlékezett egy három évvel ezelőtti vacsorára, amikor Sárosiék egy magyar házaspárt hívtak át. Éva akkor, ahogy végzett a vacsora elkészítésével, már rohant is átöltözni, kikészíteni az arcát, hogy úgy üljön le az asztal-

hoz, mint akinek semmi dolga nem volt a konyhában. Most meg ugyanabban a bő nyári ruhában volt, amit egész nap viselt. Dél-előtt a kertben, délután a konyhában. Haján is meglátszott, régen látott fodrászt. A bronzvörösre festett hajtincsek töve jó darabon elszürkült, s így még a valódi ősz hajszín is természetellenesnek hatott. Magda sokallta rajta a súlyfelesleget, és némi szomorúsággal állapította meg, hogy a szarkalábakat, a homlok gyűrődő ráncait talán a kozmetikus sem lenne képes eltüntetni. Fáradtnak látta Évát, s ez a fáradtság nem a napi munkától volt, régebről és apránként gyülemlett össze. Nem értette miért, hiszen a háztartás, bármilyen nagy is ez a ház, nem rak akkora terhet a vállára, amitől ilyen megviselt legyen.

– Nem bánám – folytatta Éva miközben újabb cigarettát halászott elő, – ha tényleg csinálnának egy jó ingatlan üzletet. Végre valóban elmehetnénk nyugdíjba.

Magda rosszálló pillantásával mitsem törődve rágyújtott. Az előző cigarettáját alig egy-két perce oltotta el, s ezt az újabbat is úgy szívta, mint aki nincs tudatában annak amit csinál. Gépiesen.

– Valahova a hegyekbe – mondta. Észrevette, hogy Magda riadtan néz rá, és sietve, enyhe keserőséggel a hangjában hozzáfűzte. – Ne aggódj, téged ez nem érint. Ahogy ismerem a nagybátyádat, nem fog ez egyik napról a másikra menni. Bár én nem bánám.

A két férfi a széles heverőn ült, változatlanul telkekről, házakról tárgyaltak. Ahogy letelepedtek melléjük, Éva is beleszólt a beszélgetésbe. Magdát bosszantotta, hogy olyan dologról van szó, amihez ő nem ért és érdeklődését sem kelti fel. Kihaszználva a beszélgetésben beálló pillanatnyi szünetet, csipkelődő hangon odaszólt Johnnynak:

– Hallom, milyen jó ingatlan ügynök vagy. Szerezz nekem egy olcsó lakást Pesten.

Johnny vihogott, mint egy szertelen kamaszkölyök.

– Szereznék én szívesen, de ahhoz ismerni kellene a környéket. Az ingatlan üzletben minden a környék alapos ismeretén múlik. Többet ér egy rossz ház valami jó helyen, mint fordítva.

Magda csak mosolygott. Legszívesebben megkérdezte volna, tudja-e hol van Budapest. Biztosra vette ugyan a nemleges, vagy éppen habogó választ, de nem akarta megszégyeníteni a fiatalembert nagybátyjáék előtt.

– Akkor utazz el Pestre, és nézz körül.

– Ha velem tartasz, mint idegenvezető, nagyon szívesen bármikor – mondta Johnny, s nem lehetett tudni tréfálkozik-e, vagy komolyan is gondolja, amit mond.

– Én most egy darabig itt maradok. Előbb össze kell gyűjtenem a lakás árát.

Éva és Jenő nem szóltak közbe. A férfi sörét iszogatta, a Johnnyval folytatott korábbi beszélgetésen járt az agya, Éva azonban figyelt rájuk, készen arra, hogy bármikor közbeszóljon, ha úgy látja helyesnek.

– Én meg azt hallottam rólad, szorgalmas lány vagy, akinek nem telik sok időbe összegyűjteni a pénzt.

Magdának jólesett a bók, noha nyilvánvaló volt, semmi alapja nincs. Annyira még a nagybátyja sem ismerte őt, hogy szorgalmasnak nevezze. S most hirtelen ő maga sem tudta volna megmondani, szorgalmas e vagy sem. Munkáját mindig elvégezte rendesen, ritkán hiányzott munkahelyéről, de ez nem egyenlő a szorgalommal.

– Fél évre kaptam tartózkodási engedélyt – mondta Magda csendesen és elégedetlenül. – Annyi idő alatt nem lehet összehozni egy lakás árát.

Johnny elbiggyeszette a száját.

– Tartózkodási engedély? Tudod hányan élnek ebben az országban engedély nélkül? És mind ugyanazt akarja, amit te. Pénzt keresni.

– Ezzel nem szabad viccelődni – Éva szigorúan nézett Johnnyra, mint egy gondos anya, aki igyekszik kordában tartani gyermekét. Sárosi egyetértően bólogatott.

– Magda nem fogja szaporítani az illegálisok számát – mondta komolyan. – Ha eljön az ideje, majd meghosszabbítjuk a tartózkodási engedélyét. Vagy férjhez adjuk.

– Ilyen szép lányra én is vevő vagyok – mondta Johnny.

Magda fészkelődött a fotelben, nem találta helyét.

Fél éve végzett Bélával, kijöveteléhez ez is nagyban hozzájárult. Azóta meg sem fordult fejében, hogy új kapcsolatra lépjen. Igaz, nem is volt kivel, meg nem is keresett senkit. A szakítást még nem heverte ki.

Kissé előredőlt, mintha a dohányzóasztal sarkát figyelné. Nem nézett Johnnyra.

Harminckét éves, az idő repül, végén még pártában marad. Ezen kis híján elnevette magát. Ma már nincsenek vénlányok. Semmi kivetni való nincs abban, ha egy nő egyedül él. Egyedül él? Lakik.

Mert egyedül ő sem akarta leélni az életét. Önállóságot akart, függetlenséget, aminek alapvető feltétele a saját otthon. Ezt akarja.

Feltekintve, Johnny válla fölött a hallba látott. A tágas hall másik oldalán családi szoba, ahol tévét néznek, vagy téli esteken a kandalló mellett ülve képes magazinokat lapozgatni. Az emeleten három hálószoba, ugyanannyi fürdőszobával. A konyha mellett ebédlő. Meg terasz, meg garázs. Két ember lakja ezt a hatalmas házat. Neki csak egy külön szobája van, az is mások jóvoltából. Pesten, az anyja lakásában...

Megdöbbent saját gondolatától. Az iskolából, a munkahelyéről mindig *haza* ment. Eszébe jutott, amikor Wágner Béla először jött fel hozzájuk, milyen büszkén mondta: ez a mi lakásunk. Tiszta, rendezett otthon, amelyet két nő teremtett férfi segítsége nélkül. Most ébredt rá, mióta Kálmán odaköltözött hozzájuk, az a kétszobás pesti lakás, ahogy az előbb – saját meglepetésére is – megfogalmazta, az anyjáé. És csak az anyjáé!

Johnnyra nézett.

– Neked van lakásod?

Sárosi válaszolt Johnny helyett.

– Három is – majd Magda kérdő tekintetét látva hozzáfűzte: – Nem lakások, házak.

Magdának megnyúlt az arca. Johnnyt magával egyidősnek vélte. És három háza van?

– Nős vagy? – kérdezte tőle, mintha ennek valami köze lehetne a három házhoz.

– Elváltam két éve – mondta Johnny. Arcáról most sem olvadt le a vigyorgás, szürke szemei azonban komolyan meredtek Magdára. – Most keresek új feleséget.

– Veled talán nem is járna rosszul az új asszony – jegyezte meg Éva.

Magda hátrahőkölt, mintha így, pár centivel messzebről jobban fel tudná mérni Johnnyt, akinek barna nadrágján, homokszínű pólóingjén látszott, hogy minőségi, drága ruházat. Valahogy mégsem állt rajta jól. A pólóing feszült, de nem az izmoktól, mintha tulajdonosa egy számmal kisebb méretet húzott volna magára, puhány felsőtestét így mutatva erősebbnek. Arca fehér volt, vörhenyes szeplőkkel teli, naptól, széltől óvott, petyhüdt bőrű. Magda pillantása nagybátyjára tévedt. Összehasonlítva a két férfit, arra a meggyőződésre jutott, hogy Sárosi a maga barnára sült, kopaszodó fejével, hajának hiányát ellensúlyozni hivatott dús bajuszával, férfია-

sabb, vonzóbb külsejű, mint a fiatalember. Ha erősebben belekapaszkodna Johnny karjába, gondolta, ujjainak nyoma még órák múlva is látszana puha húsán, s eszébe jutott a férfi ölelése a bemutatkozásnál, mintha egy szivacs tapadt volna rá. Megborzongott.

Nagybátyja hangjára figyelt fel.

– Szépen betelepедne a készbe – fűzte tovább feleségének gondolatát Sárosi. – Ahogy nálunk otthon mondják, jó parti vagy. Azt hiszem nem csak Magyarországon, még itt is sok nő menne hozzád szívesen.

– Jelentkező akadna is bőven – jegyezte meg Johnny, nem minden büszkeség nélkül. – De válogatós vagyok. Ha egy olyan feleséget találnék, mint te Eugen...

A házaspár összenézett. Mégsem egyformán nyugtázták az elismerést. Sárosi helyeslőleg bólogatott, na igen, nincs mindenkinek ilyen felesége, de Éva pillantásában már nem volt ilyen egyértelmű jóváhagyás.

– A magyar nők mások – mondta Johnny, mintha ki tudja milyen szakértője lenne a szebbik nem közötti eltéréseknek.

Magdának jólesett, hogy valaki ilyen véleménnyel van a magyar nőkről, jöllehet nem látott semmi különbséget magyar és amerikai, vagy éppen francia és német nők között.

– Szebbek talán? – kérdezte.

– Lehet, hogy szebbek is, de nem ez a lényeg. Itt van Éva meg Eugen. Ők mindent együtt csináltak az életben. Éva semmivel nem dolgozott kevesebbet, mint Eugen, és nézd meg, emellett még szép háztartást is vezet.

– A feleség tehát duplán húzza az igát – élcelődött Magda. – Ha felfogadsz egy cselédlányt, és úgy látom pénzed van hozzá, meg tartasz egy szeretőt, jobban jársz.

Sárosi krákogott, az ablak felé fordította fejét. Éva a bárpult mögötti falra erősített tükörből figyelte férjét.

– Az nem ugyanaz!

– De egyszerűbb.

– Miért lenne egyszerűbb?

– Mert, ha gazdag létedre elveszel egy szegény lányt, az mindig csak cseléd marad. Ha meg ugyanolyan gazdag, mint te vagy, akkor nem fog úgy ugrálni, ahogy te szeretnéd.

– Nem vagyok gazdag. És a feleségemet sem akarom ugráltatni. Olyan nőt szeretnék, aki mindenben egyenlő társam.

– Ahhoz együtt kell kezdeni mindent. Előlről. Te miért váltál el?

Johnny nem válaszolt. Most először tűnt el arcáról a vigyorgás. Sárosi sietett a segítségére.

– Nem minden nő tud harmonikus házasságban élni.

Magdának fejébe szállt a vér.

Bélával öt évig tartott a kapcsolata. Nem laktak egy fedél alatt, de úgy érezte, mintha házasságban élnének. Aztán alig valamivel a kitűzött esküvő előtt kiderült, hogy Wágner Bélának más nője is van. Talán nem is egy. Közösen terveztek mindent, közösen gyűjtöttek a pénzt álmuk – egy saját lakás – megvalósításához.

Vajon milyen harmonikus házasság lett volna abból?

Dühösen fordult nagybátyja felé.

– Mi az a harmonikus házasság? Amikor a férj azt csinál, amit akar, a feleség meg fogja be a száját?

– Azt nem. Csak alkalmazkodni kell...

Magda közbevágott:

– A férjürem szeszélyeihez?

– Egymáshoz, meg az élet körülményeihez. Az irányító szerep végtére mégis csak a férfié. Sajnos ezt kevés nő tudja elfogadni.

– Az én életemet ne irányítsa senki! – csattant fel Magda. Bántotta, hogy nagybátyja ellene fordul. Évára nézett, aki maga elé meredt lehajtott fővel. Aztán mégiscsak felemelte a fejét, és halkán, szomorúan mondta.

– Nem lehetsz ilyen magabiztos. A házasság sokkal bonyolultabb ennél. Fogod te még alább adni.

Magda felpattant a fotelból, és mint egy durcás kamaszlány felszaladt a szobájába. Sárosi és Johnny meghökkenve néztek utána. Csak Éván látszott valami jele a megértésnek.

– Fáradt még szegény lány. Jobb is, ha most pihenni megy. Hétfőn munkába áll, s azt hiszem nehéz napok várnak még rá.

***

Korábban kelt fel, mint arra szükség lett volna. Még mindig nem állt át teljesen, Magyarországon ilyenkor már dél van, és ő mindig reggel hét órakor szokott felébredni. A bisztróba csak kilencre mennek be, mondta a nagybátyja. Három órája volt még a készülődésre. Mielőtt a fürdőszobába ment, résnyire kinyitotta szobája ajtaját. Hallgatózott. Nem észlelt zörejt, nem tapasztalt mozgást, pedig tudta, hogy Sárosiék általában korán kelnek. Óvatosan, mintha attól félne, felébreszt valakit, kisurrant a fürdőszobába.

A szokásosnál hosszabb ideig állt a zuhany alatt. Élvezte, hogy tágulnak pórusai amint a forró víz égette bőrét. Végezve a zuhanyozással, törölközőbe csavarta haját, és megállt a tükör előtt. Előbb csak egy homályos alakot látott. A mosdó feletti, fél falat betöltő tükörlapot teljes egészében pára fedte, amely csak nehezen és foltokban olvadt le az üvegről. Úgy került szembe tükörképével, mint ha egy felhőből ereszkedne alá.

Alsó ajkát lebiggyesztve szemlélte magát. Elégedetlen tekintet nézett vissza rá. A turbán alatti arc, noha a forró víztől most kivörösödött, valójában sápadt volt, és sovány, mint az egész teste. Semmitmondó, gondolta, nyoma sincs rajta szépségnek. A nagy, barna szemek, mint fehér kút mélyén a sötét víz. Ha egy kicsivel kerekesebb lenne a képem, valamivel vastagabb, húsosabb az orrom, akkor talán még kinéznék valahogy. Melleiről megállapította, hogy kemények, de nem túl nagyok ahhoz, hogy súlyuknál, méretüknél fogva idő előtt lelógjanak. Két melle közti távolság szélesebb a kellenél. A tükörből úgy látta, mintha mellei oldalvást nyúlnának, nem egyenesen, ahogy szerette volna. Ezért viselt mindig melltartót a blúz alatt.

Tekintete hasára tévedt. Örült, hogy nem kövér, de egy két kiló teltebbé tehetné a csípőjét. Combjairól is megállapította, hogy vékonyak. Térdeit összeszorítva, két combja közötti távolság szélesebb volt, mint szerette volna, s ettől kissé görbének látta lábait. Poszka, jutott eszébe, amit egyszer nagyanyja mondott róla még gyerekkorában. Nem tudta pontosan mit jelent ez a szó – vékony deszkát, vagy valami hasonlót –, de sajátmagára illőnek vélte. Jó volna szépnek lenni, gondolta némi keserűséggel, de rögtön meg is vigasztalta magát. Valakinek így is fog tetszeni, mindenkinek úgysem akart.

Éva már javában serénykedett, mire leért a konyhába. Sült szalonna illata járta át a konyhát, és bár otthon, szokása szerint, csak egy két apró süteményt kapott be kávé előtt, így nem szokott a bőséges reggelihez, most mégis megéhezett. Sárosiék már befejezték az étkezést, és Magdának kényelmetlen volt kiszolgáltatni magát. Ki akarta venni Éva kezéből a tányért, hogy kirakja magának a tükörtojást meg a szalonnát, de Éva rászólt:

– Ülj csak le, majd én elintézem.

Odarakta elé a tányért, és a mosogatónak támaszkodva nézte a lányt. A szokásos könnyű háziruhát viselte most is, csak ez söté-

tebb zöld volt, mint az előző napi. Haja fésületlenül lógott homlokára, szeme fehérjének véres csíkjai kialvatlanságról árulkodtak.

Magdát zavarta, hogy figyelik, gyorsabban evett és az étel sem ízlett annyira, mint szerette volna, de mielőbb túl akart lenni a reggelin.

Amikor végzett, Éva elvette előle az üres tányért, s mialatt a mosogatóban leöblítette, Magda felállt, hogy kávésbögrét vegyen ki a konyhaszekrényből. Meglepődött amikor a bögrék mögött egy félig telt konyakos üveget talált. Az italokat a nappaliban ékeskedő bár-szekrényben tartották. A bögrék között észrevett egy magányosan megbúvó konyakospoharat is, noha a poharaknak a konyhaszekrény másik rekeszében volt a helyük. Gyorsan kivette bögréjét és becsukta a konyhaszekrény ajtaját. Nem tette szóvá amit látott, maradjon meg annak a titka, aki az italt itt rejtegeti.

– Nem félsz? – kérdezte Éva, miközben kávé tölthetett a túlméretezett bögrébe. Magda már nem furcsállotta ezt, mégis hiányzott az apró csészéből iható, erős eszpresszó kávé. Az amerikai kávénak hiába volt meg a reggelek nélkülözhetetlen illata, mintha csak fekete teát inna.

– Mitől kellene féljek?

– Hát... Új emberek, új munkakör. Jenő bátyád, lehet nem lesz ott egész nap téged pátyolgatni.

Magda feltekintett a bögre mögül. Keményen vágta oda a szavakat.

– Nem kell engem babusgatni! Elég, ha megmutatja mit csináljak. Feltalálom én magam.

– Csak azért mondom, mert attól a csikánó lánytól nem várhatsz sok segítséget. Lindának meg éppen elég dolga lesz a fronton. Mondtam már Jenőnek, hogy azt a Juanitát, vagy hogy hívják, küldje el, de nem hajlandó. Szerinte megbízható, és minden nap ott van. – Éva kortyolt a kávéjából, Magdára nézett hosszasan, mégis inkább csak magának mondta: – Persze lehet, hogy igaza van. Ma-napság nagyon nehéz olyat találni, aki minden nap ott van kése-
dem nélkül. Ezeknek a mai lányoknak túl sokat fáj a fejük. Megjön a bajuk, és egy hétig nyomják az ágyat.

Magda nyelt egyet. Periódusa mindig erős fejfájással járt, olyankor, ha nem is egy hétig, de egy két napig szívesen elkerült volna mindenkit. Ez azonban – s efelől bizonyos volt – sohasem befolyásolta munkáját.